

LENKKISUKKA- MURHAT

Caj C. Tavutlammi

LENKKISUKKAMURHAT

Caj C. Tavutlammi
LENKKISUKKAMURHAT

© 2020 Caj C. Tavutlammi
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-802-241-1

2017

MÖSKÄRIN MURHA

Komisario Kirmo Vakava istui työpöytänsä ääressä ja pyyhkäisi niskaansa. Ulkona oli 25 astetta lämmintä, oli heinäkuinen perjantai, ja ilmastointi yritti epätoivoisesti pitää sisäilmaa hieman viileämpänä. Se ei oikein tahtonut onnistua, koska huoneen ikkunat olivat lounaaseen ja aurinko porotti niihin koko iltapäivän. Kirmo oikaisi voimakkaan vartalonsa ja suoristi hartiansa. Miten se veljentytär olikaan sanonut, että ihmisen on sananmukaisesti ryhdistäydyttävä, istui sitten tai seiso, ja pidettävä kroppa aina ojennuksessa. Fiksu tyttö se Anna, opasti usein setäänsä fyysisen kunnon hoitamisessa. Vaikka olisihan hänen tietysti tiedettävä nämä asiat jo ammattinsakin puolesta ja osattava toimia oikein.

Kirmo Vakava oli 52-vuotias, ainakin 195-senttinen, vahvan näköinen, miehinen mies. Hänellä oli alkava kalju otsalla, loput pääläella sojottavista hiuksista olivat vaaleat ja ohuehkot. Hän vaikutti hyvin treenatulta ja sitä hän olikin, sillä myös rikospoliisin komisarion tuli pitää itsensä hyvässä kunnossa. Valitettavasti viidenkymmenen vuoden rajapyykin jälkeen hänelle oli alkanut kertyä elintasovatsaa, jota hän yritti peitellä pitämällä löysiä paitoja, siinä kovin hyvin onnistumatta. Hän oli yleensä vakavailmeinen kuten omaan sukunimeensä sopi, vaikka osasi hän vitsejäkin kertoa, ja joskus osaston illanvietoissa hän soitti kitaraa ja lauloi

Juha Vainion ralleja, erityisesti 'Mies, joka tapasi Dington', 'Regina Rento' ja 'Turistit Tuppu kylään' olivat hänen suosikkejaan. Hän ei kuvitellut olevansa kitaristina mikään Steve Vai tai Laurindo Almeida, mutta kyllä kitara kädessä hyvin pysyi, ja toiset nauttivat hänen näppäilyistään ja lauleluistaan.

”Kuten te kaikki tiedätte, niin minähän en osaa laulaa, mutta asiaa kyllä parantaa se, että en osaa myöskään soittaa”, Kirmo totesi Juha Vainiota mukaillen. Itsekritiikistään huolimatta Kirmo oli taitava soittaja ja laulajana sangen omaperäinen.

Työhuoneen kalustus oli yksinkertainen ja koruton. Suuri työpöytä jökötti keskellä huonetta. Takaosan täytti pieni sohvaryhmä, jossa parhaat päivänsä nähneen sohvan lisäksi oli kaksi nojatuolia ja matala pöytä. Peräseinällä riippui tietysti Niinistön kuva, ja muuta seinillä ei ollutkaan. Ikkunaa vastapäätä olevalla seinustalla seiso i suuri, vanha ja ruma arkistokaappi, muisto menneiltä ajoilta, hyllyt täynnä vihreitä pahvikantisia mappeja. Toki rikospoliisissakin oli jo siirrytty bittimaailmaan, tapaukset taltioitiin sähköisessä muodossa ja kaikki viestintä tapahtui netin kautta. Sen verran Kirmolla oli kuitenkin mielessään komisario Maigretin esimerkki, että hän halusi säilyttää tärkeät tiedot paperilla ja konkreettisesti saatavilla. Tästä hän ei mielellään puhunut muille, koska häntä hiukan hävetti oma vanhanaikaisuutensa.

Lähimmälle apulaiselleen Hillevi Tötterström-Moilaselle hän oli joutunut paljastamaan oman yksityisen arkistonsa, tai oikeastaan se oli paljastunut vahingossa erään heidän tutkimansa jutun yhteydessä. Sen jälkeen Kirmon arkistosta tuli salaisuus, jonka olemassaolon kaikki tiesivät mutta josta ei puhuttu ääneen.

Työhuoneen ovi, joka oli ollut poikkeuksellisesti kiinni - he eivät pitäneet työhuoneen ovia suljettuina muuten kuin erityistilanteissa - lennähti auki ja sisään ryntäsi viehättävä, punatukkainen nainen.

Hän oli Hillevi Tötterström-Moilanen, 42-vuotias apulaiskomisario ja Kirmon oikea käsi. Kaksiosaisesta sukunimestään huolimatta Hillevi ei ollut naimisissa. Tötterström oli hänen äitinsä tyttönimi, ja hän oli lisännyt sen sukunimeensä välittömästi täysi-ikäiseksi tultuaan, koska oli kyllästynyt olemaan H. Moilanen.

”Nyt se pirulainen on taas iskenyt!” Hillevi parkaisi paukauttaessaan oven auki. Työtuoli rämähti päin takaseinää, kun Kirmo ponnahti rajusti ylös. Hän oivalsi heti, mistä oli kysymys.

”Missä? Ja milloin?” Kirmo kysyi hätäisesti samalla kun alkoi pukea asevyötä paikalleen.

”Möskäriissä, aivan Kylmäojan vieressä. On löydetty yli nelikymppinen mies. Vaikuttaa olleen kuolleena jo useita tunteja.”

Kirmo katsoi kelloaan. 16 ja risat.

”Kuka hemmetin aamuyön kukkuja siellä riehuu?” hän älähti toivoen koko ajan, että kyseessä olisi mikä tahansa muu tapaus kuin se, mitä hän eniten pelkäsi.

”Se juuri, aamuyön räkätti”, Hillevi töksäytti tiukasti mutta jatkoi sitten rauhallisemmin: ”Uhri lienee ollut aamulenkillä kuuden jälkeen, olettavasti ennen työhönsä menoa. Hänellä oli juoksuvarusteet päällään, kuumemma vielä oikein hienot sellaiset, sanoivat hänet löytänyt partio. Ikävä kyllä vaikuttaa siltä, että olemme törmäämässä jälleen hyvään pahaan ystäväämme Lenkisukkamurhaajaan. No - viime kerrasta olikin jo tovi.”

Kirmo vetäisi takin päälleen. He ryntäsivät yhdessä autotalliin, hyppäsivät Kirmon Bemariin ja lähtivät ajamaan kohti ruumiin löytöpaikkaa. Kirmo tunsu tien hyvin; hän oli itse Tiksin poikia ja kasvanut Möskärin maisemissa koko lapsuutensa. Omalla tavallaan hän oli niin kiintynyt Tikkurilaan, että oli muuttanut sinne takaisin muutamaa vuotta aikaisemmin. Sitä ennen hän oli piipahtanut Helsingissä, Kulosaassa, mutta ei ollut oikein koskaan kotiutunut sinne. Helppoahan hänen oli muutella, koska hänellä ei ollut perhettä, ei vaimoa eikä lapsia, joten hän saattoi vallan vapaasti asua, missä milloinkin mieli teki.

Kuten tavallisestikin, Hillevi ajoi.

Kirmo kaivoi kännykän rintataskustaan ja soitti ensin kuolinsyöntutkijalle. Sitten hän hälytti labralaiset paikalle ja antoi joitakin ohjeita siitä, mitä heidän tulee erityisesti etsiä, koska kyseessä saattoi olla Lenkkisukkamurhaaja. Hänen oli saatava tietää tarkkaan, miten kuolema oli aiheutettu, mitä välinettä oli käytetty ja paljastiko ruumiin asento sen liikuttamisesta mitään.

Hillevi oli erinomainen kuljettaja, hieman rämäpäinen tosin, mutta perille hän oli aina heidät saanut, ja vieläpä ehjinä. Kirmo ehti matkalla miettiä kollegaansa ja hänen ominaisuuksiaan. Muutama muu rikospuolen pomo oli jo yrittänyt houkutella Hilleviä omalle osastolleen, mutta onneksi tämä ei ollut tarttunut syöttiin, ei ainakaan vielä. Hillevi oli erinomainen poliisi ja täydellinen apulainen; hän oli tarkka, ovela kuulustelija, terävä havainnoimaan, hyvämuistinen sekä nopea työssään. Hänen suurin heikkoutensa oli hänen kärsimättömyytensä, eikä hän useinkaan jaksanut riittävästi odottaa ja kytätä oikeaa tilaisuutta vaan ryntäsi toimimaan joskus puutteellisenkin tiedon varassa. Mutta yksi asia oli varma, Kirmo ei halunnut mistään hinnasta luopua hänestä.

Bemari kaartoi ruumiin löytöpaikalle, joka ei suinkaan ollut Möskäri, kuten keskus oli sanonut, vaan Tikkurilan urheilupuiston lenkipolku reilun kilometrin päässä Möskäristä.

Rikospaikka sijaitsi aivan Simonkyläntien ja Kallioruohontien risteuksen läheisyydessä, sadan metrin päässä tieltä, taisi alue virallisesti kuulua Ruskeasantaan.

”Mutta kukapa näitä eri kaupunginosien rajoja niin tarkkaan tietää”, Kirmo mietti hajamielisesti.

”Nyt reippaillaan”, Hillevi tokaisi ja pysäköi auton Kallioruohontielle. He ryntäsivät puolijuoksua lenkipolulle. Siellä he tapasivat ruumiin löytäneet konstaapelit Krista Hartikaisen ja Jokke Rientolan.

”Olettehan eristäneet alueen? Kuinka paljon jälkiä on jo sotkettu?” Kirmo tenttasi.

”Kyllä, eristetty on. Kukaan ei pääse tänne enää”, Jokke vastasi. ”Alueen ympärille on vedetty sulkunauhat, ja lenkipolun molemmissa päissä on poliisit. He pitävät ylimääräisen yleisön poissa. Jälkiä ei ole juuri-kaan sotkettu sen vuoksi, että ruumis on tuolla alhaalla Kylmäojan vieressä. Se olisi voinut olla piilossa kauemminkin, mutta eräs Heikki Rahikainen oli ulkoiluttamassa täällä koiraansa, kun yllättäen hänen koiransa oli riuhtaissut itsensä irti, ja hänen oli pitänyt mennä etsimään sitä tuolta alhaalta, koska koira vikisi, haukkui ja vaikutti jääneen kiinni johonkin.

”No hyvä sitten”, Kirmo murahti ja lähti Joken osoittamaan suuntaan. ”Kun labralaiset ja kuolinsyyn-
tutkija tulevat, ohjaatteko heidät tuonne alas?”

Kohdassa, jossa kuntopolku alkoi kaartaa takaisin Tikkurilaan päin, oli muutama kunnonkohennuslaite, leuanvetorekki ja tukki nostamista varten. Ikävä kyllä maanpinta oli kuntolaitteiden läheisyydessä sen verran kovaksi tamppaantunutta, että selvästi tulkittavia jalanjälkiä oli mahdotonta havaita. Tämän Kirmo pani merkille omista askelistaan; minkäänlaisia jälkiä ei jäänyt. Lisäksi polulla liikkui päivän mittaan niin paljon porukkaa, että oli aivan toivotonta yrittää saada yhtäkään kengänpohjan kuviota, jonka voisi olettaa kuuluvan Lenkkisukkamurhaajalle.

Hänen tekosensa tässä oli kyseessä, se oli nyt selvää, sillä uhrin kaulassa oli kanariankeltainen Asics Compressor -lenkkisukka, siististi ja tiukasti kiristetty-nä uhrin kaulan ympärille.

Ruumis makasi Kylmäojan vieressä. Kirmo kumartui tutkimaan kasvillisuutta ja huomasi litistyneet mustikanvarvut. Maastosta löytämiensä merkkien perusteella hän oletti, että uhri oli heitetty kuntolopulta alas vierimään pitkin rinnettä. Se olikin kierinyt helposti reilut kymmenen metriä alaspäin ja pysähtynyt viimein ojanvarteen. Ruumis ei ollut kuitenkaan päätyntä syvään veteen asti vaan juuttunut kiinni rantalepikkoon.

Siellä se oli viettänyt kiireetöntä aikaansa, kunnes Heikin koira oli tullut häiritsemään sen ikuista unta. Tämän enempää ruumiista ei vielä voinut päätellä.

Rikosteknikoiden tultua paikalle ja laskeuduttua jon-
en uomaan Kirmo kiipesi ylös ja alkoi tentata Kristaa ja
Jokkea.

”Tiedätkö, kuka uhri on? Onko ilmaantunut yh-
tään silminnäkijää?”

Krista vastasi molempien puolesta: ”Ei mitään tie-
toa. Emme tunne uhria. Todennäköisesti hän asuu jos-
sakin lenkkipolun varrella. Ja ellei asu, hänen autonsa
luulisi löytyvän jostain kuntopolun läheisyydestä.
Lenkkivarusteissa ja ilman lompakkoa tänne on tuskin
tultu mistään maan ääristä.”

”Olen aikaisemminkin nähnyt henkirikoksen uhreja
ja tämä tapaus vaikuttaa olleen kuolleena jo jonkin ai-
kaa, ehkäpä kahdeksan-kymmenen tuntia”, Jokke päät-
teli. ”Eli murha olisi tapahtunut aamuseitsemän maissa
tänä aamuna. Siihen aikaan täällä ei yleensä ole ristin-
sielua, joten vain hyvällä tuurilla löydämme jonkun
silminnäkijän. En laskisi paljoakaan sen varaan.”

Kirmo ymmärsi hyvin tilanteen. ”Voisitteko kuiten-
kin kysellä ympäristössä asuvilta, ovatko he kenties
nähtäneet tai kuulleet jotakin outoa tai muistavatko mi-
tään, mihin he olisivat kiinnittäneet huomiota?”

”Totta kai”, vastasivat Krista ja Jokke yhteen ää-
neen. ”Paras tietolähde täälläpäin on huoltoasema tuos-
sa kilometrin päässä. Jos jotakin erikoista tapahtuu,

siellä tiedetään asia ensimmäiseksi, sen me olemme huomanneet.”

Krista ja Jokke poistuivat yhdessä, ja vaikka kukaan ei sanonut mitään, kaikki tiesivät, että he olivat suuntaamassa mainitsemalleen huoltoasemalle kahville ja kyselemään kuulumisia.

Heti heidän astuessaan huoltoaseman ovesta sisään omistaja Esa Rytönen huusi heille tiskin takaa:

”Hei, Krista ja Jokke, joko tiedätte, kuka se tapettu mies on?”

Niinpä niin, varsinainen tietotoimisto tämä huoltamispaikka oli.

Huoltoaseman omistaja kumartui Joken puoleen ja jatkoi madaltaen ääntään: ”Me olemme täällä mietti-neet, että voisiko se olla Ukkosen Sauli. Ainakin Sauli kuuluu olevan kateissa, tänään hän ei ilmaantunut työpaikalleen ollenkaan, eikä Saulin tapoihin kuulu viettää rokuli-päiviä.”

Jokke palasi autolle muka hakemaan unohtunutta lompakkoaan ja soitti sieltä Kirmolle: ”Täällä huhu-taan, että kuollut olisi nimeltään Sauli Ukkonen. Selvi-tämme vielä, missä hän asuu. Tai siis asui. Palaan sitten asiaan.”

Krista oli ostanut ja maksanut heille kahvit ja munit. Esaa poltteli päästä jakamaan kaikki tietonsa.

”Tuossa Minttutiellä sillä on rivitalo, siellä se asuu muijansa Lillanin kanssa, lapsia heillä ei ole. Muija on lentoemäntä Finnairilla ja taitaa olla tälläkin hetkellä reissussa jossain päin maailmaa. Niin että muijalla ainakin on alibi. Eipä häntä muutenkaan olisi uskonut murhaajaksi, vaikka eihän sitä koskaan tiedä.”

”Oletko kuullut mitään juttua siitä, olisiko jotain muuta outoa tai epätavallista tapahtunut Simonkyläntien ja Kallioruohontien risteyksen kuntopolulla?” Jokke kysyi.

”En yhtään mitään muuta mitä jo kerroin. Senkin kuulin Heikiltä, sillä Heikki oli ruumiin löytäessään tunnistanut Saulin, mutta sinulla oli ollut niin kiire, ettet ollut kysynyt häneltä, tunsiko hän vainajaa.”

Jokkea harmitti oma toimintansa, ja nolostuneena hän sanoi: ”Kiitos tiedoista. Jos saat tietää jotakin tai muistat jotakin uutta, niin otathan yhteyttä.” Jokke pyyhki munkista jääneet sokerit suupielistään ja ojensi Esalle varmuuden vuoksi käyntikorttinsa. Yhdessä Krista ja Jokke poistuivat baarista, nousivat autoon ja ajoivat Vantaan poliisitalolle. Heidän työnsä oli tältä osin tehty, ja tapaus jäi Kirmon ja kumppanien hoitoon.

LILLAN UKKONEN

Ainakin he nyt tiesivät, kuka Möskärin murhan uhri oli. Siihen Kirmo sai olla tyytyväinen. Mutta autoiko se heitä eteenpäin, sitä hän ei vielä tiennyt. Hän otti kännykän ja soitti Finnairin henkilöstöosastolle.

”Täällä puhuu rikoskomisario Kirmo Vakava Keskusrikospoliisista. Tarvitsen ehdottomasti Lillan Ukkosen osalta tiedon siitä, milloin hän palaa taksaisin Suomeen ja milloin hänen lentonsa laskeutuu Helsinki-Vantaalle. Minulla on hänelle erittäin tärkeää asiaa.”

Ensin henkilöstöassistentti nikotteli langan toisessa päässä mutta uskoi sitten, että nyt oli tosi kyseessä ja vastasi: ”Hänen lentonsa palaa New Yorkista tänään kello 19.30. Lento vaikuttaa olevan aivan ajoissa. Luultavasti hän on kotona siinä kello 21 maissa. Hänen kännykänumeronsa on 0402342345, jos tarvitsette sitä.”

”Kiitos”, Kirmo sanoi ja sulki puhelimen.

”Taas on odotettava”, Kirmo kääntyi Hillevin puoleen. ”Haluan haastatella uhrin vaimoa heti tuoreeltaan, haluan saada selville kaiken mahdollisen, uhrin tottumukset ja sen, onko hänellä erityisiä vihamiehiä tai vääränlaisia ystäviä. Meidän kannattaa mennä toimistolle odottamaan. Vai haluatko käydä välillä kotona?”

Komisario Kirmo Vakava kohtaa elämänsä tiukimman haasteen, kun pusikosta pururadan varrelta löytyy kuollut lenkkeilijä kanariankeltainen puristussukka kaulansa ympärillä.

Tappaja on iskenyt jo kolme kertaa. Kaikki uhrin on kuristettu Compressio-lenkkisukalla, eri murhissa erivärisillä. Miten on mahdollista, että hyväkuntoiset, lujaa juoksevat miehet on saatu niin helposti ensin kiinni ja sitten hengiltä ja vielä siten, etteivät he panneet yhtään hanttiin?

Kuka tämä Lenkkisukkamurhaaja oikein on? Miksi hän on niin etevä? Ja mikä on hänen motiivinsa?

